

ŠÓGUNOVA DCERA

L
A
U
R
A

J
O
H

R
O
W
L
A
N
D
O
V
Á

Nešťastné náhody, nebo vraždy?
Detektiv, nebo pachatel?
Sano Ičiró má před sebou
nejtěžší případ.

ŠÓGUNOVA
DCERA

ŠÓGUINOVA DCERA

Laura Joh Rowlandová

Přeložil Viktor Faktor

Tato kniha je fikce. Některé postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Případná podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

THE SHOGUN'S DAUGHTER

Text Copyright © 2013 by Laura Joh Rowland

Translation © Viktor Faktor, 2015

Czech edition © Metafora, 2015

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-763-4 (PDF)

Mým příbuzným:
Bobu Rowlandovi, Jimovi a Audrey Rowlandovým,
Cynthii a Stevovi Grayovým a Pam Rowlandové.

V upomínku na Jima a Wandu Rowlandovy
a Johna Rowlanda.

Děkuji všem za lásku a podporu.

娘 Historická poznámka

Vlna pohrom pro Japonsko začala velkým zemětřesením v provincii 1703, které srovnalo se zemí většinu Eda (dnešního Tokia) a způsobilo obrovskou tsunami, při níž zahynuly další tisíce lidí. Vláda v rituální snaze přivolat lepší časy změnila název období z *genroku* na *hoei*. Nepomohlo to. V květnu 1704 zemřela šógunova dcera Curuhime ve věku pouhých sedmadvaceti let. Její manžel ji následoval o měsíc později. Smrt Curuhime měla pro budoucnost tokugawského režimu vážné důsledky. Byla jediným šógunovým potomkem a bylo velmi nepravděpodobné, že by mohl zplodit ještě další. Dceřin skon jej připravil o naději na vnuka, který by po něm nastoupil na trůn. Tváří v tvář vlastní smrtelnosti se tedy šógun ocitl pod tlakem, aby jmenoval svého nástupce. Podle některých historických zdrojů se komoří Janagisawa, jeho dlouholetý rádce, pokoušel prosadit, aby šógun adoptoval jeho syna Jošisata. Kdyby uspěl, stal by se Jošisato dalším šógunem a Janagisawa by jeho prostřednictvím vládl Japonsku. Jiné zdroje však tuto verzi odmítají. I kdyby Janagisawa vskutku měl tak drzý plán, skutečnost byla jiná. Šógun adoptoval svého synovce Tokugawu Ienobua

Laura Joh Rowlandová

a stanovil, že se oficiálním následníkem a nástupcem stane právě on. Potíže ale pokračovaly. V červenci 1704 zemřela ve věku sedmdesáti osmi let šógunova matka paní Keišo-in. Roku 1707 postihlo Japonsko další zemětřesení a hora Fudži začala soplit. V roce 1707 šógun podlehl epidemii spalniček a novým vládcem se stal Ienobu. *Šógunova dcera* je mým příběhem o tom, co se v té neklidné době mohlo stát.

EDO
OBDOBÍ HOEI,
PRVNÍ ROK,
ČTVRTÝ MĚSÍC
(Tokio, květen 1704)

娘 Prolog

Místnost, osvětlená jedinou lucernou vydávající kalný přísvit, byla plná měsíčního světla. Na lůžku se pod příkrývkou chouli-la vychrtlá mladá žena. Její tvář byla ošklivou maskou z napuch-lých vrídků pokrytých šedivou blánou, které jí nedovolovaly mít otevřené oči a lepily se jí na ústa jako pijavice. Z boláků na lebce vytékala skrze nakrátko ostříhané vlasy krvavá tekutina na polštář. Nařikala z bolesti, horečky a deliria. U lůžka klečela ošetřovatelka v modrém bavlněném kimonu s bílou rouškou přes obličej. Hladila ruce mladé ženy v palčácích, které jí navlékla, aby jí zabránila si vrídky škrábat, a tiše, konejšivě jí něco šeptala. Na podlaze pokryté tatami stál stůl zarovnaný miskami, špinavými kusy látek a keramickými nádobami s léky. Na dalším stole stály bronzové nádoby, v nichž se pálily vonné látky. Kouř z nich plnil vzduch štiplavě svíravým oparem, který měl vyhnat zlé duchy nemoci. Na nástěnných malbách krajín s močály vyhlíželi dychtivě z rákosí jeřábi, volavky a divoké husy jako mrchožraví ptáci čekající na mrtvé tělo. Namalované vodní lilie vadly v puchu rozkládajícího se masa mladé ženy.

Přes dveře visel závěs z tenoučké bavlněné látky. Za ním

se rýsovaly dvě nezřetelné postavy. Postávaly v temné chodbě před pokojem pro nemocné a nahlížely dovnitř skrze průsvitnou látku, která je měla chránit před nákazou. Jedním z té dvojice byl muž oblečený v honosně zdobném hedvábném kimonu, v kabátci a volných kalhotách. Měl krátké nohy a dlouhý trup se širokými rameny. Na temeni měl vyholenou korunku, znamení samuraje. Vlasy, stažené do obvyklého copánku, se leskly libavkovým olejem. Jeho společnicí byla starší žena. Její střízlivé šedivé roucho halilo tělo, které bylo hubené a bezmasé jako kostlivec. Stříbrem prokvetlé černé vlasy, vyčesané do vysokého uzlu a upevněné lakovanými hřebeny, lemovaly úzký obličej, jehož pravá tvář byla zkroucená, s uzlíky svalů a pravé oko napůl zavřené jakoby bolestí.

„Existuje ještě něco, co bychom pro ni mohli udělat?“ otázal se muž.

„Podle lékařů vůbec nic,“ pronesla precizním, kultivovaným tónem. „Říkají, že neštovice nejsou vždy smrtelné, ale Curuhime je na tom špatně.“ Odmlčela se a pak jízlivě dodala: „Býval byste to slyšel, kdybyste byl v posledních dnech někdy doma.“

Muž se otráveně ohradil: „Mám důležitější věci na práci.“

„Co může být důležitějšího než se starat o manželku na smrtelném loži?“

Muž sykavě nasál vzduch skrze zuby. „Alespoň to už nebude dlouho trvat.“

„Což vás jistě těší,“ podotkla stará žena kousavě.

„Nemyslím na sebe,“ odsekl dopáleně muž. „Myslím na Curuhime. Nechci, aby dlouho trpěla.“

„Jaká škoda, že jste na ni nebral ohledy v době, kdy to mohlo být k něčemu dobré.“

Muž sežehl stařenu zlostným pohledem. „Díky bohům, že taková šťouralka jako vy už se do mých záležitostí nebude plést.“

Žena strnula jako bleskem ozářený strom v bouři. Její pokroucená tvář ztvrdla odhodláním udržet si klidný výraz. „Měl byste děkovat bohům, jestli vás za vaše zlé skutky nepotrestají.“

ŠÓGUNOVA DCERA

Pohyby mladé ženy v komnatě ustaly. Její poňukávání sláblo, až nakonec umlklo docela. Samuraj se stařenou ji pozorovali v rozhořčeném mlčení. Dech nemocné hlasitě chrčel v hrdle, pak utichl. Její hrud' se naposledy zvedla a poklesla.

Stará žena si zakryla dlaní ústa a přes prsty se jí kutálely slzy. Muž nafoukl tváře a vydal zvuk, který byl spíš znamením úlevy než lítosti.

Ošetřovatelka zvedla jídelní tyčinku obalenou na jednom konci bavlnou. Namočila bavlnu do šálku s vodou. Pak navlhčila mladé ženě opuchlé rty, a poskytla jí tak *macugo-no-mi-žu* posledního okamžiku, poslední pokus o oživení mrtvého. Mladá žena však kapky vody nepolkla, ani se nepohnula. Voda jí skapávala ze rtů a leskla se ve světle lucerny. Ošetřovatelka pohlédla ke dveřím a zavrtěla hlavou.

Oba diváci jen mlčky stáli. Nejméně jeden z nich věděl, že tato smrt je mnohem komplikovanější záležitostí, než by se mohlo zdát. Oběma bylo jasné, že bude mít vážné důsledky. Stará žena se obrátila ke svému společníkovi. Uplakané oči měla tak plné žalu, že do nich nedokázal pohlédnout. Pak se provokativním tónem otázala:

„Kdo chce oznámit šógunovi, že jeho dcera zemřela?“

娘

Pět měsíců po strašném zemětřesení v Edo mohutný hrad na kopci nad městem už zase stál. Nové kamenné opěrné zdi zpevňovaly svažující se vrstvy upraveného podloží. Na strážních věžích na hradbách, čnicích k obloze, se činili zedníci. Kolem budov ve vnitřním prostoru se táhla bambusová lešení, kolem nichž se také rojili dělníci. Hrad, oživený tím lidským hemžením, vypadal, jako by se celý hýbal, jako nějaký tvor, který se vynořil z kukly. Přes celé sluncem zalité Edo se nesl hluk pil a kladiv – pláč rodícího se města, povstávajícího zběsilým a bezhlavým tempem z ruin.

Komoří Sano Ičiró vedl průvod úředníků samurajské třídy k paláci uprostřed hradu na vrcholu kopce. Nové hnědé keramické tašky z vypalovací pece se leskly na rovněž nových, navzájem propojených stavbách, jejichž hrázděné zdi byly natřené oslnivě bílým vápnem. Mladé sazenice nahradily stromy vyvrácené zemětřesením nebo spálené následnými požáry. Cestičky, po nichž krácel Sano se svými kolegy ve stavebním lomozu, který sem doléhal z jiných částí hradu, byly vysypané bílým šterkem. Ve vzduchu se vznášel prach z řezaného dřeva a usazoval se na

černých hedvábných obřadních oděvech mužů zdobených zlatými rodinnými erby, na vyholených korunkách, naolejovaných copánkách a dvou mečích, jež se jim houpaly u pasu.

Ohgami Kaoru, člen rady starších, která tvořila hlavní vládnoucí orgán Japonska, krácel Sanovi po boku. „Z jakého důvodu bylo svoláno toto mimořádné shromáždění?“

Od zemětřesení rychle zestárl, jako ostatně téměř každý, koho Sano znal. Smutné vrásky v jeho kdysi mladistvém obličejí ladily s jeho předčasně zšedivělými vlasy.

„Nevím toho o nic víc než vy.“ Důsledky zemětřesení se nevyhnuly ani Sanovi. Ve svých šestačtyřiceti letech se cítil dvakrát starší. Každé ráno, když pohlédl do zrcadla, viděl další šedivé pramínky ve svých černých vlasech a vyholená korunka na vrcholu hlavy se stříbřitě leskla. Pět měsíců pracoval ve dne v noci, aby znovu vystavěl město a přilehlé oblasti zpustošené zemětřesením.

„Nejvyšší hned po šógunovi tápe ve tmě jako všichni ostatní?“ podivil se Ohgami. „To je špatné znamení.“

Průvod vystoupil po schodišti k paláci, minul strážce a vešel do přijímacího sálu. Ve vzduchu bylo cítit nasládlou vůni čerstvého dřeva a tatami. Stěnu za stupínkem zdobila nová nástěnná malba – rozkvetlé fialové kosatky na březích modrostříbrné řeky na pozlaceném pozadí. Zdi síně lemovalo víc vojáků než obvykle. U stupínku stál generál Isogaj, velitel tokugawské armády. Měl dosud statnou a svalnatou postavu, korunovanou obrovskou hlavou na tlustém krku a zarudlým obličejem. Zatímco muži poklekali na místa podle svého postavení, ozýval se polohlasný šepot. „Proč tolik vojáků? Očekává snad šógun vypuknutí nějakých nepokojů?“ „Mohlo by k nim dojít, pokud jde o další kolo povyšování a degradací.“ „To je divná doba. I když si po desetiletí vedete ve svém úřadu obdivuhodně, propustí vás kvůli někomu beze jména, kdo dokáže dopravit dodávky z provincií nebo zaplatit mimořádné daně do vládní pokladny.“ „Kolik zvrátů ještě dokáže člověk snést?“

Zemětřesení nastartovalo i zničilo víc kariér, než Sano dokázal spočítat. Poklekl na zvýšenou část podlahy těsně pod

ŠÓGUNOVA DCERA

stupínkem. Ohgami a další čtyři členové rady starších klečeli v řadě po jeho pravici. Generál Isogaj k nim zamířil a hřmotně dopadl na kolena po Sanově levé straně. Zaúpěl a chytil se za hrudník. Horký vzduch čpěl zápachem těl a potu. Sanovy nervy vibrovaly napětím, které se všude vznášelo už od země-třesení. Nepřetržitá práce oslabila jeho výdrž a vyčerpala jeho tělesné i duševní síly. A ostatní na tom nebyli lépe. Nevěděl, kolik toho ještě dokážou snést.

Dveře za stupínkem se otevřely. Polohlasný šepot utichl, když z nich vyšel šógun. Bylo mu padesát osm, ale vypadal o deset let starší, přestože Sano věděl, že pro obnovu města či hradu nehnul prstem. Pod jeho zlatým saténovým rouchem se choulila křehká ramena. Na plešatící hlavě, na níž měl sotva tolik vlasů, aby se z nich dal uplést tenký copánek, mu seděl válcovitý černý klobouk, znak jeho postavení. Kůže na aristokratickém obličejí připomínala pomačkaný nažloutlý papír. Opíral se o Sanova dvanáctiletého syna Masahira. Masahiro mu pomohl pokleknout na jeho podušky na stupínku a pak si klekl za ním. Dlouhý pramen vlasů měl svázaný stužkou, podle zvyku mladých samurajů, kteří ještě nedosáhli patnáctého roku, kdy začínal mužný věk. Byl vysoký a štíhlý, silný z tvrdého výcviku bojových umění a jeho chytré oči zářily z téměř již dospělé, inteligentní tváře. Kdykoli Sano na svého syna pohlédl, pocítil pýchu. Masahiro sloužil jako vrchní dohlížitel šógunových soukromých komnat, což bylo postavení, které si vydobyl poté, co prokázal svoje schopnosti, když starší a kvalifikovanější sloužící zahynuli při země-třesení.

Shromáždění se šógunovi uklonilo. Zvedl ruku v ledabylém pozdravu a pak promluvil: „Od země-třesení prožíváme, ah, těžké dny. Byla to nejhorší přírodní katastrofa za mého panování.“ Pištlivý hlas se mu trásl. „Doufal jsem, že pomůže změna názvu období z *genroku* na *hoei*.“ Kdykoli udeřila na Japonsko nějaká pohroma, vyhlásil císař novou éru v rituální snaze o přivolání lepších časů. „Ale běda, nepomohlo to. Obávám se, že pro vás mám hroznou zprávu. Moje dcera Curuhime včera večer zemřela na neštovice.“

Sano i všichni ostatní sklopili zrak, znepokojeni zprávou o dalším úmrtí. Při zemětřesení přišlo o život přes sto tisíc lidí. Zahynuli při požárech, utopili se v tsunami nebo podlehli epidemiím, které následovaly. Sano pomyslel na Fukidu, jednoho ze svých oblíbených dvořanů, který rovněž zaplatil životem. Sano měl štěstí, že jemu samému ani jeho rodině se nic nestalo, a cítil se kvůli tomu provinile. Vytušil ve vzduchu nebezpečí, jako závoj dýmu.

Nikdo ze shromážděných Curuhime osobně neznal, protože celý život strávila v odloučení. Úředníky trápil méně její skon než dopad, jaký to bude mít na šóguna, který měl moc nad životem i smrtí každého z přítomných podle svých rozmarů.

„Je nepřirozené přežít vlastní dítě. Proč se to muselo stát zrovna mně?“

Propadlé tváře mu zrudly hněvem. „To není spravedlivé!“

Bylo zřejmé, že zapomněl, kolik rodičů přišlo při nedávné pohromě o děti. Sana nepřekvapovalo, že se šógun víc zajímá o vlastní pocity než o svoji dceru, která zemřela v pouhých sedmadvaceti letech. Šógun byl nejsobečtější člověk, jakého kdy poznal.

„Jsem rád, že jsem, ah, nebyl u Curuhime, když dostala neštovice. Bývala by mě mohla nakazit!“ Šóguna tato představa zjevně děsila, zatímco litovat, že ji nenavštívil, aby se s ní rozloučil, ho ani nenapadlo. „Její osud způsobil, že jsem si i já uvědomil vlastní smrtelnost. Také mne může náhle odnést zlý duch smrti! A to je důvod, proč...“ Na chvíli se pro zvýšení účinku odmlčel. „Nastal čas, ah, abych určil svého nástupce.“

Do kašlání posluchačů se mísily výkřiky údivu. Členové tokugawského klanu už léta přesvědčovali šóguna, aby odkázal vládu buď jim, nebo jejich dětem. Úředníci podporovali různé uchazeče v naději, že se jim to později vyplatí. A stejně to dělali i *daimjóové* – feudální páni, kteří vládli japonským provinciím. Nyní by tedy spekulace a soupeření měly skončit. Sana zaplavilo zděšení.

Věděl, co bude následovat. Bojoval, aby tomu zabránil, ale nepodařilo se mu to.

ŠÓGUNOVA DCERA

„Mnoho let jsem jmenování nástupce odkládal, protože jsem, ah, neměl syna,“ pokračoval šógun. „Zdráhal jsem se určit za svého nástupce nějakého příbuzného.“ U mužů, kteří neměli syny, to sice býval obvyklý postup, ale šógun si zoufale přál, aby ho na trůně vystřídal jeho skutečný syn. „Modlil jsem se, abych se stal otcem chlapce. Doufal jsem, že Curuhime, ah, mně porodí vnuka, který by byl alespoň mým přímým potomkem. Tato naděje je ale nyní pryč. Díky bohům už ji k tomu nepotřebuji.“

Úleva v jeho hlase Sana zděsila, protože svoji dcerku Akiko miloval a nedokázal si představit, že by si jí měl cenit jen kvůli tomu, že bude schopna rodit děti.

„Bohové mi však požehnali synem, o jehož existenci jsem až donedávna neměl tušení. Nyní vám ho představím jako svého oficiálního nástupce.“ Šógun zatleskal. „Představuji vám Tokugawu Jošisata, mého nově nalezeného syna, příštího vládce Japonska!“

Dveře po straně stupínku se otevřely. Vyšel z nich mladý samuraj a vystoupil na pódium. Jeho podsaditou a šlachovitou postavu halilo hedvábné roucho v barvách mědi a zlata. Poklekl po šógunově pravici. Měl hezký široký obličej s kulatou bradou, šikmé oči s inteligentním a ostražitým výrazem. Reakce přítomných se velice různily – od radostného souhlasu přes obezřetnost až k rozhořčenému zděšení, které se zmocnilo Sana.

„Jestli je Jošisato skutečně šógunovým synem,“ zamumlal tiše generál Isogaj, „pak velryby umějí létat.“

Všeobecně bylo známo, že šógun dává přednost sexu s muži než se ženami. Už jen to, že zplodil dceru, byl zázrak. Sano v žádném případě nedokázal uvěřit, že by vskutku mohl být Jošisatovým otcem.

„Milosrdní bohové,“ sykl šeptem člen rady starších Ohgami. „Opravdu se to stalo. Šógun postaví svého nástupce do čela vlády!“

Jošisato klečel klidně a nehybně, na sedmnáctiletého chlapce s působivou sebevládlou. Sano ho znal jen povrchně, ale podezříval ho z dostatečné chytrosti, aby chápal, že má sice

stoupence, kteří si přejí, aby zdědil trůn, ale současně i mnoho politických nepřátel, kteří by byli nejraději, kdyby zmizel z povrchu země. Patřil k nim i Sano se svými přáteli.

Za Jošisatem vyšel na stupínek další muž. „A tady je Jošisatův adoptivní otec,“ vyhlásil šógun, „můj dobrý přítel Janagisawa Jošijasu.“

Janagisawa byl jediný člověk, o kterém mohl Sano směle tvrdit, že se jeho vzhled po zemětřesení vylepšil. Katastrofa jeho vysokou, štíhlou postavu posílila a zvýraznila jeho nápadnou mužnou krásu. Plet' se mu leskla a v očích mu jiskřilo.

Když Sano přihlížel, jak Janagisawa kleká po šógunově levičce, zaplanula v něm strašná nenávist. Byli s Janagisawou nepřátelé už čtrnáct let a začalo to záhy poté, co Sano vstoupil do šógunových služeb. Janagisawa, který byl tehdy komořím, pokládal Sana za svého soka. A dělal, co mohl, aby jej zničil, sabotoval jeho práci, podrýval jeho autoritu, kritizoval ho před šógunem, pomlouval, intrikoval. To byla mezi úředníky bojujícími o postavení běžná praxe, ale Janagisawa navíc poslal na Sana nájemné vrahy a ohrozil na životě i jeho rodinu. Sano mu to nezůstal dlužen a zasadil Janagisawovi několik tvrdých úderů. Jejich soupeření mělo trvalou, stále se opakující podobu. Zatímco jeden stoupal, druhý padal. Nyní Janagisawa s bezostyšným vítězoslavným úsměvem zíral Sanovi do očí.

Přestože právě teď byl komořím Sano, a měl tudíž v jejich setrvalém sporu navrch, jelikož jeho sok neměl ve vládě žádné oficiální postavení, stal se nyní Janagisawa adoptivním otcem šógunova oficiálního nástupce. Získal tím nad Sanem obrovskou výhodu: vliv na budoucího šóguna, oporu pro budoucnost. A Sano tušil, že toho docílil naprosto nehorázným podvodem.

„Adoptivní otec, to určitě!“ Generál Isogaj zbrunátněl hněvem.

„Jestli není skutečným Jošisatovým otcem, pak já jsem čínský císař,“ zasykl šeptem Ohgami.

Šógun, klečící mezi Janagisawou a Jošisatem, se usmíval. Všichni shromáždění se otáčeli k Sanovi. V přimhouřených očích mužů, kteří se rozhodli věřit, že Jošisato je šógunův syn,

ŠÓGUNOVA DCERA

a schvalovali jeho jmenování nástupcem, se zračilo nepřátelství. Zato pohledy jeho spojenců, kteří tomu nevěřili nebo to neschvalovali, bodaly jako jehly do kůže.

Generál Isogaj zašeptal Sanovi: „Toto je vaše poslední šance zabránit vašemu nejhoršímu nepříteli a jeho spratkovi zmocnit se vlády nad Japonskem.“

„Pusťte se do toho!“ vybídl jej Ohgami tichým, naléhavým hlasem.

Sano se tak stal vůdcem snah o zdiskreditování Jošisata. Jeho spojenci se buď příliš báli, nebo byli příliš zdrženliví, než aby se toho ujali sami. Sano nevěděl, zda to posláním přijímá spíš proto, že je odvážnější nebo bláhovější než oni, ale Janagisawovy snahy zmařit musí, nebo ho Janagisawa připraví o hlavu i o postavení ve vládě. A současně bylo jeho samurajskou povinností chránit svého nejvyššího pána, šóguna, a tokugawský režim před Janagisawovým komplotem, jímž hodlal získat státní moc. Tak kázalo *bušidó*, cesta válečníka, samurajský kód cti, podle něhož Sano žil.

Než ale stačil promluvit, ozval se jeden z mužů v přední řadě na nižším stupínku. Měl pokroucenou postavu a hrb na zádech. Tokugawa Ienobu, syn zesnulého šógunova bratra. „Odpusťte prosím, ctihodný strýče,“ začal. Zdálo se, že ze sebe slova musí s námahou vytlačovat. Z úst mu vyčnívaly horní zuby, protože měl abnormálně malou dolní čelist. Tyto deformace byly důsledkem dědičného stavu kostí. „Musím říci, že na jmenování vašeho následníka není vhodná doba.“

Janagisawa jen pokrčil rameny. Ienobuovy námitky očekával a nebál se ho. Jošisato se zatvářil obezřetně.

„Neodpustím,“ utrl se na něho šógun. „Proč by to neměla být vhodná doba?“

„Nedávno jste tragicky přišel o dceru,“ vysvětlil Ienobu. „Vaši soudnost ovlivňují zjitřené pocity.“

„Jeho Excellence si naopak uvědomuje, jak naléhavé a nanejvýš důležité je bezodkladné jmenování následníka,“ vpadl mu do řeči Janagisawa klidným, uvážlivým tónem. „Právoplatným nástupcem je pochopitelně jeho syn.“

„Proč nejste šťastný, že mám následníka, kterého jsem si vždycky přál?“ otázal se šógun vyčítavě Ienobua. „Proč mi chcete, ah, zkazit moji radost?“

„To je ta poslední věc, kterou bych si přál, strýče,“ snažil se Ienobu honem odvrátit hrozící šógunův hněv. „Jen jsem se domníval, že byste měl zvážit všechny možnosti, než se rozhodnete k tak závažnému kroku, na kterém závisí budoucnost celého režimu.“

Zmatený šógun nakrčil čelo. „Jaké možnosti myslíte?“

„Ctihodný otče, pán Ienobu si možná přeje, abyste svým nástupcem jmenoval jeho.“ Jošisato uctivým tónem odhalil motivy svého soka.

„Je to pravda, synovče?“ chtěl vědět šógun. Neměl rád ctižádostivé muže, kteří po něm otevřeně mámili přízeň.

„Ale vůbec ne, strýče,“ pospíšil si ho ujistit Ienobu. Sano ale věděl, jak usilovně se Ienobu snažil šógunovi zavděčit. Předtím, než se na scéně objevil Jošisato, byl totiž očekávaným a zřejmým nástupcem právě on. Jeho dychtivá touha zbavit se Jošisata a získat zpět bývalé postavení byla zjevná všem – až na šóguna.

„Už jen to, že jste se o Jošisatovi dozvěděl teprve nedávno... a za natolik podivných okolností.“ Ienobu se nakonec však neodvážil vyslovit, že podle jeho názoru Jošisato žádným šógunovým potomkem není.

Sano se rozhodl skočit rovnou do ohně, přestože věděl, že stavět se proti šógunovu rozhodnutí představuje úzkou stezku, která hraničila se zradou. Zpochybňovat šógunova nově nalezeného dědice se rovnalo přivolávání smrti.

„Slova ‚podivné okolnosti‘ nevystihují plně skutečnost, Vaše Excellence,“ promluvil Sano a zopakoval šógunovi to, co mu navykládal Janagisawa, když se chystal podstrčit šógunovi Jošisata. „Před osmnácti lety dvorní astrolog vyčetl ze souhvězdí proroctví: zplodíte syna, ale pokud nebude od svého narození skrýván, zemřete při zemětřesení, které postihne Edo v šestnáctém roce období *genroku*.“

Ienobu Sanovi poděkoval pohledem a pokračoval pak sám:

ŠÓGUNOVA DCERA

„Astrolog svěřil toto proroctví Janagisawovi a ten vydal příkaz, aby veškerá těhotenství v ženské části paláce byla hlášena pouze jemu a nikomu jinému. Brzy poté jedna z konkubín, paní Someko, zjistila, že čeká dítě. Ohlásila to Janagisawovi, který si ji poté vzal domů a tam se narodil Jošisato.“

„Janagisawa Jošisata adoptoval a vychoval jako vlastního syna,“ ujal se slova zase Sano. „Totožnost skutečného otce tajil. Před pěti měsíci vypuklo podle předpovědi zemětřesení, které Vaše Excellence přežila. Nebezpečí pominulo a Janagisawa prozradil tajemství – že Jošisato je váš syn.“ Janagisawa dosadil Jošisata na první místo kandidátů na nástupnictví, aby si zajistil, že on sám jako Jošisatův adoptivní otec bude moci příštím diktátorem manipulovat.

Šógun poslouchal, usmíval se a přikyvoval jako dítě, kterému před spaním vyprávějí jeho oblíbenou pohádku. „Není to snad mimořádný zázrak?“

„Je tak mimořádný, že byste ho neměl bezvýhradně přijímat,“ odpověděl Sano.

Šógunovu tvář poznamenala rozmrzelost. „Ahh, ano, to jste už povídal, když jste o Jošisatovi slyšel poprvé. A já si tenkrát myslel, že na tom něco je.“

„Právě proto jsem Jeho Excelenci navrhl, aby dala Jošisatův původ prošetřit,“ prohlásil zdvořilým tónem Janagisawa.

Sano ovšem choval podezření, že to navrhl, protože si byl jistý, že Sano žádné důkazy, které by poukazovaly na Jošisatův skutečný původ, neobjeví.

„Moje vyšetřování ještě neskončilo.“

„Měl jste na to čtyři měsíce,“ ozval se Jošisato. Jeho mladistvý mužný hlas měl tvrdost ocele. „Dokázal jste, že Jeho Excellence není mým otcem?“

„Nedokázal,“ přiznal Sano. Vyslechl úředníky, konkubíny, strážce i služky ze ženského křídla paláce, všechny, kteří tam v době Jošisatova početí bydleli. Navzdory rozšířeným názorům, že šógun mívá nějakou ženu v loži jen zřídka, svědkové vypověděli pod přísahou, že s paní Someko strávil mnoho milostných nocí. Sano se domníval, že je Janagisawa buď podpla-

til, nebo zastrašil. „Ale nemohu ani dokázat, že Jeho Excellence vaším otcem je.“

„Můj lékař zkoumal Jošisatovy rysy a dospěl k závěru, že se mně, ahh, nápadně podobá,“ vyhlásil šógun. Sano pochybovačně pohlédl na Jošisata. Mladík se šógunovi nepodobal ani v nejmenším. „A paní Someko může dosvědčit, že Jošisatovým otcem jsem vskutku já.“

„Proč to tedy neudělá?“ obrátil se Sano k Janagisawovi. „Proč ji držíte pod zámekem ve svém domě a nedovolíte, abych ji vyslechl?“

„Má příliš křehké zdraví, aby se mohla podrobit výslechu,“ odvětil Janagisawa.

„Astrolog má také příliš chatrné zdraví? Toho jsem totiž také nemohl vyslechnout, protože, jak se zdá, zmizel.“

Janagisawa se samolibě uculil. „Vy ho přes veškeré své detektivní zkušenosti nedokážete najít?“

Odvolával se na Sanovo bývalé postavení *sósakana-samy*, plným titulem nejctihodnějšího vyšetřovatele událostí, situací a lidí. Sano ovšem Janagisawu podezřívá, že dal astrologa zavraždit. „Jste jediným svědkem toho údajného astrologova proroctví o Jošisatovi a zemětřesení,“ prohlásil a obrátil se na šóguna. „Jste ochoten přijmout Jošisata za syna na základě výpovědi jediného svědka?“ Hluboko v srdci Sano cítil, že Jošisato je ve skutečnosti Janagisawovým synem, kterého podstrčil šógunovi.

Šógun vzdorovitě stáhl ochablá ústa. „Ano. Janagisawa je můj dávný a drahý přítel. Zcela mu důvěřuji. Přeje mně jen to nejlepší. Nelhal by mi.“

„Kdyby vám přál to nejlepší, pak by mi rád byl nápomocen s mým vyšetřováním.“ Sano se obrátil na Janagisawu. „Proč neporadíte Jeho Excelenci, aby mi poskytl trochu víc času? A zařídil, abych mohl vyslechnout paní Someko a astrologa? Přece by nepochybně bylo nejlepší, kdyby se otázka Jošisatova původu vyřešila, protože pak by nikdo nemohl popírat jeho právo vládnout Japonsku.“

Ze sálu se začaly ozývat souhlasné projevy. Sano věděl, že

ŠÓGUNOVA DCERA

jeho přívrženci věří, že stále ještě je tady možnost prokázat Jošisatovu nelegitimitu, zatímco Janagisawovi podporovatelé byli naopak přesvědčeni, že Jošisatův původ bude potvrzen.

„Nebo chce Vaše Excellence riskovat, že svěří vládu do rukou muže, který nemá ani kapku vaší krve?“ přitvrdil Sano.

Šógun se před touto děsivou možností přikrčil. „Nu...“

Jeden člen rady starších zašeptal Sanovi: „To byla dobrá trefa.“

Jošisato se dotkl šógunova rukávu. „Odpusťte mi, prosím, ale kdyby existovaly nějaké pochybnosti o tom, že jsem vaším synem, pak bych raději odešel, než bych zdědil postavení, které si nezasluhuji.“ Jeho slova zněla upřímně.

Z řad posluchačů se ozvaly překvapené výkřiky. Jen málokterý z nich by se vzdal naděje na to, že se stane šógunem. Sano už už otevíral ústa, aby obvinil Jošisata ze lži, a totéž se chystal učinit i Ienobu. Ale Janagisawa je oba předešel.

„Z toho vidíte, jak je Jošisato nezištný,“ upozornil uctivým tónem. „Raději by obětoval své právo na vládu nad Japonskem, než by se vystavil nějakým pochybnostem. V každém případě si přeje chránit Jeho Excelenci.“

„Ten mizera ale dokáže plácát nesmysly!“ zamumlal generál Isogaj.

Šógun pohlédl na Jošisata s úctou a setřel si z oka slzu.

„Volba je jasná, Vaše Excellence. Buď poslechnete Sana a Jošisata vyženete, nebo ho přijmete za syna a budete šťastný.“

„To nejsou jediné dvě možnosti,“ protestoval Sano. „Vaše Excellence může také dovolit, aby vyšetřování pokračovalo, a jestliže se vaše otcovství potvrdí, můžete ho snadno jmenovat svým nástupcem později.“

Ienobu vyskočil, protože ožila jeho naděje, že diktátorství přece jen získá on. „Pokud se ukáže, že je jeho původ falešný, pak se ochráníte před hroznou chybou.“

Šógun váhal. Nikdo se nepohnul a nevydal jediný zvuk. V místnosti začal docházet vzduch. Sano dýchal jen s obtížemi. Šógun si zkoumavě prohlížel Ienobua. Tělesné vady jeho synovce a možnost, že by jmenoval svým nástupcem právě jeho

jej viditelně odpuzovaly. Uchopil Jošisata za ruku a umíněně vyhlásil: „Jošisato je můj syn, můj právoplatný dědic a nástupce.“

Za radostného mumlání a rezignovaných povzdechů se shromáždění uklonilo svému budoucímu pánovi. Zklamany Ienobu znovu poklekl. Jošisato děkoval úklonami a Janagisawa vrhl na Sana samolibý pohled. Žádný jiný boj, který Sano kdy s Janagisawou absolvoval, nebyl tak důležitý jako ten, který právě prohrál.

„A nyní, když došlo k rozhodnutí, vám musím něco oznámit,“ ujal se slova Janagisawa. „Ve vládě dojde k některým změnám.“ Všichni si se zděšením uvědomili, že právě začaly čistky. Janagisawa upřel zrak na Ienobua. „Vás už není déle třeba.“

Ienobuova malá dolní čelist poklesla. „Cože?“ zakrálal.

Janagisawa se zle usmál. „Slyšel jste mě dobře.“

„Ctihodný strýče...“

Šógun mávl rukou, jako by odháněl mouchu. „Jste propuštěn. Jděte.“

Ienobu jako obrázek neštěstí a nevěřícínosti se vybelhal ze síně.

Sano cítil ve vzduchu železitý pach krve. Všichni si uvědomovali, že může-li být takto od dvora vyhnán tokugawský příbuzný, není v bezpečí nikdo z nich.

„Ohgami-sane,“ pokračoval Janagisawa, „vy jste odvolán z rady starších.“

Ohgamiho obličej byl v té chvíli stejně šedivý jako jeho vlasy. „Ale... já jsem to postavení zastával pětadvacet let!“

„Pětadvacet let už stačilo,“ odsekl mu Janagisawa.

Sana trápil pohled na přítele v tísní a navíc si uvědomoval, že ztrácí svého hlavního spojence v radě. „Ohgami je jedním z nejschopnějších rádců Jeho Excellence,“ pokusil se namítnout.

„Nejde o schopnosti,“ vyložil Janagisawa. „Jde o loajalitu. Jeho Excellence chce mít jistotu, že se může spolehnout na věrnost nejvyšších představitelů Jošisatovi. A u Ohgami-sana by na to rozhodně sázet nemohl.“ Ukázal ke dveřím.

ŠÓGUNOVA DCERA

Ohgami se belhal ven jako poraněné zvíře.

„Generále Isogaji,“ pokračoval Janagisawa, „jste degradován na kapitána a budete sloužit na vojenské základně na Ezo-gašimě.“

Na nejsevernějším japonském ostrově! Zarudlý obličej generála Isogaje zřítověl. „Ne!“ zařval a sevřel pěsti. „To mi nemůžete udělat! Nepůjdu tam!“

„Je to nejzkušenější armádní generál,“ protestoval Sano. „Potřebujete ho k ochraně země.“

„Nelze počítat, že bude chránit Jošisata.“ Janagisawa věděl, že generál Isogaj patřil k těm, kteří se pokoušeli Jošisatovo nástupnictví zmařit. Pokynul vojákům. „Můžete tam odejít dobrovolně, nebo z donucení. Ale půjdete tam.“

Generál Isogaj, jemuž hrozilo potupné vyvedení jeho vlastními bývalými vojáky, se těžce zvedl na nohy. S tichými nadávkami vyklopýtal ven. Sano cítil chlad z prázdných míst po obou stranách. Poté obrátil Janagisawa svůj dravčí pohled na Sana.

„Přebírám vaše postavení komořího,“ prohlásil triumfálně. Konečně vyrval Sanovi postavení, po kterém léta prahl a které si již pravděpodobně udrží po celý život, nejdříve po zbytek šógunovy vlády a poté za vlády Jošisata. „A co vás se týče...“

Sano věděl, že nemá smysl se přít, rozčilovat nebo se dovolávat šóguna, který se mu vyhýbal pohledem. Zachoval tedy navenek netečnou důstojnost, přestože v nitru ho jímal děs. Janagisawa se nespokojí s tím, aby ho poslal do výslužby a de-gradoval. Na to bylo mezi nimi příliš mnoho zlé vůle. Toto je konec.

Janagisawa obdařil Sana úsměvem. Po všech těch letech nepřátelství mezi nimi existovalo téměř mystické pouto. Dokázali si navzájem číst myšlenky i emoce. Sano pohlédl na svého syna Masahira, který klečel na stupínku za šógunem. Masahiro byl příliš mladý, aby dokázal skrýt strach, ale zase ne tak mladý, aby nevěděl, že Janagisawa může odsoudit k smrti celou jejich rodinu, aby nezbyl už nikdo, kdo by mohl Sana pomstít. Přítomní čekali s tichým napětím, aby si vyslechli Sanův osud. Ze stavby venku se ozval hlasitý rachot, jako když se řítí lavina balvanů.

„Budete sloužit jako vedoucí úřadu výstavby,“ oznámil Janagisawa.

Shromáždění se zavlilo v šoku. Masahiro otevřel ústa dokola. Sano nedokázal uvěřit svým uším. Jako vedoucí úřadu výstavby bude dohlížet na proměnu ruin v nové hlavní město. Janagisawa ho nechal žít a ponechal jej ve vládním aparátu. Proč?

Janagisawa však bez vysvětlení pokračoval ve výčtu jmen, zbavení funkcí, odchodů na odpočinek, přeložení, nových pověření. Sano sledoval, jak jeho stoupenci opouštějí síň. Většina jich odcházela hrdě se vztyčenou hlavou, jiní však plakali. Jeden starší ministr dokonce omdlel a strážci jej museli vynést ven. Janagisawa ohlašoval jména lidí, kteří nahradí všechny vyhozené, a ti ihned přicházeli do sálu, aby poklekli na uprázdněná místa. V okamžiku byla celá vláda proměněna. Sano seděl sám mezi Janagisawovými nohsledy.

Šógunův obličej byl bez výrazu, jako by si neuvědomoval, že přímo před jeho nosem právě došlo k puči. Jošisato se ovládal a choval se naprosto klidně. Janagisawa, který si vzniklou situaci zjevně užíval, povytáhl obočí. „Aha, málem bych zapomněl.“ Kývl bradou k Masahirovi. „Zmiz ze stupínku. Péče o šógunovy komnaty už ti nepřísluší. Odteď jsi hradním pážetem.“

Masahiro, zjevně zdrcený svou degradací, s hanbou sestoupil před celým shromážděním ze stupínku. Sano ale zuřil spíš kvůli Masahirovi než kvůli sobě. Věděl, jak byl ten nevinný hoch hrdý na své postavení, které teď bez vlastní viny ztratil. Sano jen stěží potlačoval touhu zmlátit Janagisawu do krve.

Šógun měl oči pouze pro Jošisata. „Nyní slavnostně uvedu svého syna do rezidence, kterou jsem pro mého dědice a nástupce vyhradil.“

Jošisato mu pomohl sestoupit ze stupínku. Janagisawa se vydal za nimi. Úředníci vstali a pochodovali za trojicí. Objevili se šintoističtí mniši v bílých hábitech a za rytmického bubnování vyvedli průvod ze dveří. Vojáci mávali praporci s tokugawskými erby s trojitým listem cesmíny. Sano a Masahiro, zděšení

ŠÓGUNOVA DCERA

slavnostní náladou, v níž vyústil předchozí masakr, ze zařadili na konec. Odněkud se vynořili hudebníci, kteří hráli na flétny a šamizeny. Skupina mužů, kteří se stali obětí čistky, stála před vchodem do paláce – jednak proto, že stále ještě byli v šoku a nevěděli, co mají dělat, jednak proto, že se báli jít domů oznámit rodinám, co se stalo. Mezi nimi i generál Isogaj a Ohgami. Sano k nim zamířil právě v okamžiku, kdy Isogaj úplně zšedl v obličeji. Chytil se za srdce, zasténal a zřítíl se na zem.

„Sežeňte někdo lékaře!“ vykřikl Sano a poklekl vedle těžce dýchajícího, naříkajícího Isogaje.

Ohgami poklekl a vytasil krátký meč. Tvář měl náhle podivně plochou, jako by v ní rána zasazená jeho cti polámala kosti. V příští chvíli si vrazil meč do břicha.

Sano si s hrůzou uvědomil, že jeho dva přátelé se dostali za hranici svých sil. Věděl také, že i jeho síly budou brzy podrobeny zkoušce.

娘

2

V Sanově sídle uvnitř edského hradu pracovali tesaři na nové střeše té části velkého panského domu, která se zhroutila při zemětřesení. Stavěli rovněž kostry kasáren, která budou obklopovat panský dům a kde budou ubytováni Sanovi vojáci. Prozatím bydleli ve stanech postavených na volném prostranství. Zedníci pokládali kameny na hliněné základy zdí, které měly komplex obklopovat. Práce ustávala jen proto, aby muži rychle zhltnuli nějaké jídlo, zapili ho vodou a opláchli si pot z obličeje. Rekonstrukce hradu byla nejvyšší prioritou a únava nebyla omluvou pro sebemenší zdržení.

V zahradě mezi soukromými budovami přebíhali chlapec a malá dívka klenutý můstek vedoucí k pavilonu uprostřed jezírka. Trojbarevné kotě se hnalo za nimi a za provázkem, kterým hoch komíhal v ruce. Děvčátko se radostně smálo. Nad altánem, který při zemětřesení přišel o střechu, byl na dřevěných kůlech natažený baldachýn. Pod ním ležela v poduškách paní Reiko. Vedle ní klečela její přítelkyně Midori, vyšívala a sledovala, jak si jejich děti hrají. Její nejmenší potomek spal na přikrývce. Reiko si ovívala zpocené čelo hedvábným vějířem.

ŠÓGUNOVA DCERA

Vyšla ven, aby se nadýchala čerstvého vzduchu a unikla hluku, který tropili tesaři se svými kladivy a pilami. Necítila se zrovna nejlépe, protože už byla v šestém měsíci.

„Moje první dvě těhotenství byla až příliš snadná.“ Reiko si objala břicho rukama. Hodně přibrala na váze, měla oteklé nohy a zneklidňovaly ji občasné stahy. „Nevím proč, ale tohle je mnohem obtížnější.“

„Jsi už taky o dost starší,“ prohodila Midori.

Reiko, popuzená tou zlomyslnou poznámkou, vrhla na přítelkyni vyčítavý pohled. „Je mi teprve čtyřiatřicet.“ Pak si všimla, že se Midori kaboní nad šerpou, kterou při vyšívání propíchl jahlou. Byla tak zabraná do vlastního problému, že si vůbec neuvědomovala, co plácla.

Z můstku se ozval vřiskot. Midorin šestiletý syn Tacuo držel kotě za kůži na krku a zvedal je do výšky. Pětiletá Reičina dcerka Akiko tahala kot'átko za zadní nohy a ječela: „Dej mi ho! Je moje! Moje!“ Kotě zoufale mňoukalo.

Midori odložila vyšívání, vyskočila a vykřikla: „Tacuo! Akiko! Přestaňte se prát o to kotě, nebo uvidíte, co s vámi udělám!“

Polekané děti kot'átko pustily. Midori se rozhlížela po zahradě. „Taeko! Kde jsi!“

Její devítiletá dcera se vynořila z bambusového houští. Byla to štíhlá dívka s vážnými očima v kulatém obličejí a s dlouhými, lesklými černými vlasy svázanými vzadu oranžovou stužkou. V ruce držela štěteček a její světle zelené kimono s květinovým vzorem bylo umazané od inkoustu.

„Už zase maluješ?“ Midorin hlas zhrubl nesouhlasem. „Malování se pro dívky nehodí!“ Taeko svésila hlavu. „Mělas dávat pozor na bratra a Akiko.“ Midori ukázala na mladší děti. „Běž za nimi!“

Nejmenší dítě se probudilo a začalo plakat. Taeko se rozběhla k můstku a odvedla ty dva domů. Kotě pelášilo za nimi. Midori se rozplakala. „Neměla bych se k dětem chovat tak ošklivě.“ Po klekla, zvedla kojence a houpala jej. „Co to se mnou je?“

Reiko vstala a objala ji. „Jenom se zlobíš na Hiratu.“

Hirata byl Midorin manžel a Sanův hlavní dvořan. Obě rodiny si byly tak blízké, jako kdyby byly příbuznými, ale v poslední době se jejich vztahy právě kvůli Hiratovi zhoršily.

Midori se rozeštkala. „Už je pryč čtyři měsíce! A vůbec nevím kde, protože neposlal jedinou zprávu!“

„Musí k tomu mít nějaký důvod,“ ujist'ovala ji Reiko ve snaze o útěchu.

„Ta jeho prokletá bojová umění!“

Před devíti lety se Hirata začal učit mystickým bojovým uměním u jistého potulného kněze. Od té doby trávil hodně času mimo rodinu, bral lekce, cvičil a dělal všechno ostatní, co dělají muži, kteří chtějí tato tajemství zvládnout. Hiratova častá nevysvětlená nepřítomnost zhoršovala nejen jeho vztahy se Sanem, ale i jeho vlastní manželství s Midori.

„Vrátí se,“ ubezpečila Reiko Midori. „Vždycky se vrátil.“

„Mohl se zaplést do nějaké bitky. Mohl přijít o život!“

Hirata měl pověst jednoho z nejlepších bojovníků v Japonsku. Jiní zkušení šermíři jej neustále vyzývali na souboj. Dosud ho sice nikdo neporazil, ale Midori se obávala, že jednou by se to někomu zdařit mohlo.

„Dokáže se o sebe postarat, neboj se.“ Podobné rozhovory vedly často. A Reiko opakovala stále znovu a znovu totéž.

„Jak bych se mohla nebát? Vždyť nás tady nechal samotné.“ Midorino bědování ustoupilo novému přílivu hněvu. „Nikdy tady není, když ho Sano-san potřebuje. Sano-san mu poskytl neplacené volno, aby si vyřešil problém, který mu brání ve vykonávání povinností, ale místo, aby se dal do pořádku, tak můj báječný manžel znovu zmizel!“

Reiko bylo smutno z Midorina pohrdání mužem, kterého kdysi milovala.

„A když si ho žádá šógun, tak tady taky není.“ Hirata se stal šógunovým *sóakanem-samou*; tento úřad zdědil po Sanovi, když Sano povýšil na komořího. „Není divu, že ho šógun za to zbavil úřadu, zastavil vyplácení peněz a sebral nám i náš dům!“ kvílela Midori. „Nemám manžela, moje děti nemají otce a stali se z nás chudí bezdomovci!“

ŠÓGUNOVA DCERA

„U nás můžete zůstat, jak dlouho budete potřebovat,“ konejšila ji Reiko.

Midori se rozplakala vděčností. „Jsi moc laskavá. Ale my si to nezasluhujeme. Zvláště když se můj muž k vám chová tak nečestně. Sano ho také brzy vyžene.“

„Ne, to neudělá,“ odporovala Reiko, ale věděla, jak je Sano s Hiratou nespokojen. Jestli se Hirata nenapraví, Sano jej nakonec skutečně propustí, bez ohledu na to, že jsou starými přáteli a že mu Hirata kdysi zachránil život. Nebylo to jen Sanovo právo pána, ale i jeho povinnost, aby dodržel *bušidó*, cestu válečníka. Z Hiraty se pak stane *rónin* – samuraj bez pána. Bude se muset s rodinou o sebe starat bez pevného místa ve společnosti. Reiko nechtěla Midori přiznat, že taková možnost opravdu hrozí.

„Ti jeho tři kumpáni!“ vykřikla zlostně Midori. „To všechno je jejich vina!“

Reiko věděla, o čem mluví; to málo, co sám věděl, jí Sano vyprávěl. Hirata před časem potkal tři mistry bojových umění, kteří bývali rovněž žáky jeho učitele Ozuna. Ti ho však zatáhli do nějaké neblahé tajné záležitosti. Hirata neprozradil, o co se jedná, a Sano se obával, že se jeho přítel dostal do vážných potíží.

„Můj manžel mu chce pomoci,“ pokrčila rameny Reiko. „Ale nejdříve mu Hirata musí prozradit, co se děje. A on to odmítá udělat.“

„Neřekne to ani mně!“

Reiko viděla, že Hiratovo chování ohrožuje její vztah s Midori stejně jako vztah Hiraty coby samuraje s jeho pánem Sanem. Oba páry se přátelily už přes deset let. A Reiko by si rozhodně nepřála, aby to skončilo. Na to bylo opravdové přátelství v tomto světě měnících se politických spojení až příliš vzácné.

Zvuky v pozadí se proměnily. K lomozu kladiv a pil se připojily bubny, flétny a šamizeny. Byla to první hudba, která na hradě od zeměřesení zazněla. Zvědavá Reiko se stočila na kolena a pak vstala. Spatřila, jak k ní zahradou míří Sano s Masahirem, dvě tmavé postavy v černých obřadních oděvech.

„Co je to za hudbu?“ zavolala na ně Reiko. Když se ale přiblížili, všimla si, že Masahiro má svěšenou hlavu a Sano zlostně zat'até zuby. „Co se stalo?“

„Hudba je z průvodu, který doprovází Jošisata k paláci následníka.“ Sano přešel můstek a vstoupil k ní do pavilonu. „Šógun právě jmenoval Jošisata svým nástupcem.“

„To snad ne!“ Reiko věděla, jak tvrdě Sano pracoval na tom, aby dokázal, že Jošisato není šógunovým synem. Jeho neúspěch ji trápil stejně jako jeho. Toto byl daleko větší problém než Hirata. Janagisawa, nejhorší nepřítel jejich rodiny, v boji o moc zvítězil.

Masahiro vešel do domu. Reiko se chystala jít za ním, ale Sano ji zadržel. „Je rozzlobený. Nech ho samotného.“

„Máš tedy ještě víc špatných zpráv?“ Reiko se zmocnil strach. Midori se mezitím uklidnila už natolik, aby pochopila, že Reiko a Sano potřebují soukromí. Vzala nejmladší dítě do náruče, sebrala si své vyšívání a zamířila k domu. Teprve pak si Reiko všimla velkých rudých skvrn na bílých cípech Sanova spodního kimona.

„Je to krev?“ Pocítila bodnutí strachu a náhlé stahy v břiše. „Jsi zraněný?“

„Není to moje krev.“

Stahy ustaly. „Či tedy...?“

„Ohgamiho z rady starších,“ odpověděl Sano tiše. „Spáchal před palácem *seppuku*. Poté, co si vbodl meč do břicha, jsem mu usekl hlavu, abych ho zbavil utrpení.“ To byl při rituálních sebevraždách obvyklý postup.

„Milosrdní bohové!“ Reiko byla právě tak ohromená jako zděšená. „Proč to udělal?“

„Byl zbaven úřadu. Stejně jako generál Isogaj. Tomu zase selhalo srdce. Lékaři nevědí, jestli to přežije.“ Sano poklekl vedle Reiko a vylíčil jí tu čistku. „Vládu teď vede Janagisawa. Své nepřátele nahradil svými stoupenci.“

Reiko rychle pochopila děsivé důsledky. „To znamená, že se to týká i tebe a Masahira?“

Sano úsečně přikývl.

ŠÓGUNOVA DCERA

V Reiko vzplál hněv. Nenáviděla Janagisawu stejně jako Sano. Janagisawa se kdysi pokusil zabít Masahira. A nyní se dostal k neomezené moci. Reiko náhle spatřila děsivou vizi, jak je její rodina zneuctěna, odsouzena k smrti a popravena.

„Masahiro už je zas pouhé páže,“ pokračoval Sano. „A já už nejsem komoří. Teď je jím opět Janagisawa. Ze mě se stal vedoucí úřadu výstavby.“

Reiko se ta degradace vůbec nezamlouvala, ale současně byla ráda, že to nedopadlo hůř. „Proč tě Janagisawa nedal zabít, nebo tě nevyhnal z vlády?“

„Sám se tomu divím.“ Zdálo se, že tomu Sano rozumí stejně málo jako ona.

„Budeme se tedy muset odsud znovu vystěhovat?“ K tomu už jednou došlo, když Janagisawa připravil Sana o úřad komořího poprvé.

„Nezmínil se, že by chtěl sídlo nazpátek. Předpokládám, že tady nechce bydlet, dokud se všechno opravuje a přestavuje. Má pokoje v palácovém domě pro hosty, blízko šóguna.“

„Snad tě ochrání tvoji spojenci,“ zadoufala Reiko.

„Ve vládě už žádní nejsou v takovém postavení, aby mě mohli chránit.“

„A co *daimjóové*? Máš přece mezi nimi přátele.“

„Ti musejí Janagisawu přijmout. Pokud tak neučiní, budou mít obtížný život, protože by jim zvýšil dávky, které odvádějí vládě, a pokud by na to nepřistoupili, odebral by jim jejich léna.“

„Proč si tě tedy nechal u sebe?“

Sano, který na tuto otázku opravdu neuměl odpovědět, jen zavrtěl hlavou. „To ví jen on.“

Nyní, když se Reičin počáteční šok začal zmírňovat, protože Sano čistku přežil, s nadějí v hlase pronesla: „Třeba se spokojíš s tím, že tě zbavil úřadu. Snad nás nechá být.“

„Já se ale s tou degradací smířit nehodlám.“ Sanův hlas byl náhle ostrý hněvem. „Je to útok na moji a Masahirovu čest. A nedovolím ani, aby se Jošisato stal příštím šógunem. Budu bojovat.“

Reiko, přestože to rovněž pocítovala jako útok na její čest, ale toužila po klidu. „Přeje-li si šógun, aby se jeho dědicem stal Jošisato, je nejspíš tvou povinností to přijmout.“

„Nikdy! Je to útok na režim, kterému jsem přísahal, že ho budu chránit. A kromě toho Janagisawa útočení na nás nikdy nezanechá.“

V té chvíli vběhl do zahrady jeden ze strážných a mával lakovaným pouzdrem na svitky. „Ctihodný pane! U brány je jízdni oddíl. Toto vám přivezli.“

Sano vyšel strážnému vstříc. Převzal pouzdro, vytáhl z něho svitek a přečetl si ho. Zlost v jeho výrazu ještě zesílila. „Janagisawa mi snížil plat na polovinu. A odvedl také většinu mých dvořanů. Mí vojáci budou převeleni na nová místa v provinciích.“ Sano se rozběhl k bráně.

Reiko, přes svoje těhotenství, běžela za ním. Když dorazili na nádvoří, už tam vtrhly stovky vojáků. Nad těmi Sanovými měli značnou početní převahu. Vpadli do ubytoven a vyvolávali jména těch, které si odvedou. Sanovi muži hlasitě protestovali. Velitel vládního oddílu mu oznámil: „Máme rozkaz zabít každého, kdo s nimi neodejde dobrovolně.“

Zuřící, ale bezmocný Sano tedy nakázal svým mužům, aby se nebránili. Zůstala mu asi jen dvacítko dvořanů, což bylo na celý komplex žalostně málo. Rozvzteklená Reiko cítila, že brzy omdlí. Sano ji podepřel a doprovodil do domu. Usadil ji v přijímacím pokoji a vzdychl: „Vidíš? Co jsem ti povídal? Chce mě zničit.“

„Máš pravdu,“ musela přiznat Reiko. „Nemůžeš to tak nechat. Musí existovat způsob, jak zmařit Janagisawovy úmysly a získat zpět své i Masahirovo postavení. Nemůžeš si promluvit se šógunem?“

„Zkusím to,“ usoudil Sano, přestože věděl, že je to téměř beznadějné. „O přístupu k šógunovi ale rozhoduje Janagisawa. A teď, když byl generál Isogaj degradován, má pod kontrolou i tokugawskou armádu.“

Reiko pečlivě zvažovala svá další slova. „Předpokládejme, že Janagisawa zemře,“ začala potom pomalu. „K tomu není

ŠÓGUNOVA DCERA

potřeba armáda. Jakmile bude po smrti, Jošisato se dlouho neudrží.“

Sano se zamračil nad jejím náznakem, že by snad měl Janagisawu zabít. „To bych nedokázal udělat.“

„Proč ne? Janagisawa se tě pokusil zavraždit víckrát, než dokážu spočítat.“

„Proč? Protože Janagisawa je můj nadřízený a zástupce šóguna. Moje věrnost šógunovi se vztahuje i na Janagisawu. Zabít ho by bylo nečestné.“

„On na tebe ovšem nikdy žádné ohledy nebral.“ Reiko rozuměla Sanově přísaze, že bude dodržovat *bušidó*, přísný zákon, který mu diktoval samurajské chování. Milovala ho za jeho smysl pro čest. Ale její zákon byl jiný, a to navzdory samurajské krvi, která jí kolovala v žilách. Byla matkou. Starost o děti byla přednější než povinnost k Janagisawovi, který byl jejich nepřítelem, nebo k šógunovi, jehož náladovost často dostávala její rodinu do nebezpečí. „Ale na Jošisata se tvoje věrnost šógunovi nevztahuje.“

Sanova tvář prozrazovala bezradnost. „Nevěřím, že Jošisato je šógunův syn. Jsem přesvědčen, že je Janagisawův. Ale dokud tady je nebezpečí, že bych se mohl mýlit, nebudu riskovat, že zabiju syna svého pána.“

„Tvůj smysl pro čest nám přinese smrt!“ vykřikla Reiko.

„Lepší čestná smrt než život v hanbě,“ namítl Sano. „Musím najít jiný způsob, jak porazit Janagisawu a zabránit Jošisatovi stát se šógunem.“

Přestože se nesmírně milujeme, jsou tady věci, na kterých se nemůžeme nikdy shodnout, uvědomila si jako už mnohokrát předtím Reiko. Nyní, když se ocitli bez prostředků a stojí před největší životní výzvou, ale potřebují být jednotní.

Do pokoje se náhle vrátil Masahiro a jeho zoufalství vystřídalo vzrušení. „Otče! Někdo za tebou přišel. Šógunova žena!“

娘

3

„Co ji sem mohlo přivést?“ nechápala Reiko.

Sano byl stejně překvapený a udivený. „Nemám tušení.“ Šógunovu choť viděl zatím pouze jednou, a to na konci vyšetřování únosu a znásilnění několika žen. „Pojďme to zjistit.“ Sano pomohl Reiko vstát a vydali se za Masahirem do příjímacího pokoje.

Na čestném místě hned u výklenku, ozdobeného kaligrafickým svítkem a porcelánovou vázou s bílými azalkami, čekaly dvě ženy v šedivých šatech. Ta starší ležela na zádech na podlaze pokryté tatami s nohama v ponožkách nataženýma ke stropu a s pažemi přitisknutými k tělu. Mladší žena klečela u ní a tiskla jí na čelo látkový sáček se svazkem bylinek, které vydávaly zatuchlou vůni. Když se k nim Sano, Reiko a Masahiro přiblížili, klečící návštěvnice pomohla starší dámě usednout. Sano i jeho rodina poklekli a uklonili se hostům.

„Buďte pozdravena, paní Nobuko,“ přivítal ji Sano. „Vaše návštěva je pro nás ctí.“

„Omlouvám se, že se chovám tak nepatříčně.“ Z hlasu starší ženy se ozývala bolest. Při ležení na podlaze si rozcuchala své

ŠÓGUNOVA DCERA

stříbrem prokvetlé vlasy. „Dnes mne bolela hlava ještě víc než jindy.“

Přestože byla jednou z nejprivilegovanějších žen v Japonsku, byla vychrtlá jako nějaká pouliční žebračka. Ramenní klouby se jí rýsovaly pod hedvábným kimonem jako boule. Šluchy na krku připomínaly uvolněná lana. Karmínové líčidlo na tvářích a rtech jí dodávalo ruměncem falešné živosti, ale svaly kolem pravého oka, pokroucené a stažené jako v křeči, zdeformovaly její úzký obličej s vystouplými lícními kostmi ve znepokojivou masku utrpení.

„Je mi líto, že se necítíte dobře,“ odvětil Sano a představil jí Reiko a Masahira. Zdravé oko paní Nobuko je zkoumalo s bystrým zájmem. Ze druhého mimovolně vytékaly slzy. Kývnutím dala najevo souhlas. „Ráda bych vás seznámila se svou dvorní dámou Korikou.“

„Je pro mě čest vás poznat,“ prohlásila Korika, plnoštíhlá žena těsně před padesátkou, nasládlým, zadýchaným hlasem. Téměř černé, do výšky vyčesané vlasy zvýrazňovaly její široký obličej. Čelo měla tak nízké, že se její namalovaná obočí téměř dotýkala linie vlasů. V širokém úsměvu a v očích černých a lesklých jako borůvky se zračila snaha potěšit.

„Smím vám nabídnout nějaké občerstvení?“ otázala se Reiko.

„Ne, děkujeme.“ Paní Nobuko se zašklebila, jako by se jí z pouhého pomyslení na jídlo a pití dělalo špatně. „Jistě jste zvědaví, proč jsem přišla, takže půjdu rovnou k věci. Musím s vámi mluvit o Curuhime.“

Hlas se jí zlomil vzlyky. Slzy jí teď už prýštily z obou očí. Korika ji konejšivě pohládila po ruce. Šógun po své dceři netruchlil, jeho manželka ovšem ano.

„Je mi to nesmírně líto,“ pronesla Reiko soucitně. „Jestli tomu dobře rozumím, byly jste si hodně blízky?“

Paní Nobuko přikývla a uklidnila se. „Byla jsem u ní, když zemřela. Jsem jenom její nevlastní matka, ale měla jsem ji ráda, jako by byla vskutku moje.“

„Nezahynula její matka při zemětřesení?“ Sano si připomněl, že Curuhimina matka byla jednou ze šógunových konkubín.

„Ano, když se zhroutila část Velkého vnitřku,“ přisvědčila paní Nobuko.

Velký vnitřek se nazývala část paláce, v níž žily šógunovy konkubíny, příbuzné a jejich společnice a služky. „Ale i předtím se Curuhime spoléhala na mé vedení.“

„Její pravá matka byla hloupá, přelétavá žena, kterou výchova šógunovy dcery vůbec nezajímala,“ dodala Korika.

„Nemluvte špatně o mrtvých,“ napomenula ji jemně paní Nobuko. Ze staveniště sem dolehly úderu kladiva. Tvář paní Nobuko se zkrivila ještě víc.

Sano se začal zvedat. „Nařídím těm mužům, aby přestali pracovat.“

„Ne.“ Paní Nobuko zvedla svráštělou ruku, aby ho zastavila. „Hluk brání odposlouchávání. Nechci, aby kdokoli mimo tento pokoj slyšel, co vám musím svěřit.“ Mluvila hlasitě, ale v tom mlácení byl její hlas sotva slyšitelný. „Curuhime byla zavražděna.“

Sano, Reiko i Masahiro strnuli ohromením. „Myslel jsem, že zemřela na neštovice.“

„To ano,“ souhlasila paní Nobuko, „ale nebyla to přirozená smrt.“

„Jak to víte?“ zajímal se Sano.

Paní Nobuko se obrátila na svoji dvorní dámu. „Vyložte jim, jak se to stalo.“

Korika, rozčilená, ale potěšená, že se stala středem pozornosti, začala vyprávět: „Došlo k tomu několik dní předtím, než Curuhime onemocněla. Šly jsme ji s paní navštívit. Procházely jsme se po zahradě. Curuhime mě pak požádala, abych jí doběhla pro plášť. Když jsem ho hledala ve skříni, spatřila jsem staré bavlněné prostěradlo, které leželo složené na jedné polici mezi jejími kimony. Bylo potřísněné zaschlou krví a žlutými skvrnami.“ Odporem nakrčila nos. „Bylo mi divné, co tam to špinavé prádlo dělá. Chtěla jsem poručit služce, aby ho vyhodila, ale zapoměla jsem na to. Vzpomněla jsem si na to až dnes ráno. Šla jsem se po něm podívat, ale už tam nebylo.“

„Korika mi pak o tom prostěradle pověděla,“ navázala paní

ŠÓGUNOVA DCERA

Nobuko. „A já si myslím, že bylo po člověku, který měl neštovice, a bylo ušpiněné od krve a hnisu z jeho boláků. Věřím, že ho mezi šaty někdo podstrčil úmyslně, aby se Curuhime nakazila.“

„Slyšel jsem, že ze znečištěných lůžkovin se mohou nakazit lidé, kteří je berou do rukou,“ připustil Sano, dosud však nepřesvědčen. „Jak si ale můžete být jisté, že to prostěradlo pocházelo od nemocného neštovicemi?“

„Říká mi to má intuice,“ prohlásila paní Nobuko.

Sano na ni vrhl pochybovačný pohled a všiml si, že se Reiko na něho mračí. Ona také věřila v sílu ženské intuice, zatímco on se k ní stavěl skepticky.

„Předpokládejme tedy, že to prostěradlo bylo infikované,“ uvažovala nahlas Reiko. „Měl neštovice v domácnosti ještě někdo jiný?“

„Ne,“ odpověděla paní Nobuko rozladěně, jako by logika její přesvědčení znevažovala.

„Jestliže tedy byla Curuhime nakažena záměrně,“ pokračovala Reiko, „jaký k tomu mohl mít někdo důvod?“

„Aby se jí zbavil, aniž by to vzbudilo podezření,“ vysvětlila paní Nobuko.

„Spatřila jsem to prostěradlo pouhou náhodou,“ podpořila svou paní Korika. „Kdybych ho nenašla, nikdo by se nikdy nedozvěděl, že byla zavražděna.“

„Předpokládejme, že máte pravdu.“ Sano cítil, že paní Nobuko začíná jeho objektivitu bořit. „Kdo ji tedy chtěl zabít?“

„To já vím,“ vyhrkla paní Nobuko. „Janagisawa!“

Bušení kladiva na chvíli ustalo. V náhlém tichu pocítil Sano ohromení a viděl, že Reiko i Masahiro jsou na tom stejně. Rozbušilo se mu srdce.

„Vy myslíte, že Janagisawa uložil neštovicemi infikované prostěradlo do Curuhimina pokoje?“ zeptala se udiveně a pochybovačně Reiko.

„Ne, to si nemyslím,“ zavrtěla hlavou paní Nobuko. „Neriskoval by, že se sám nakazí, nebo že při tom bude přistižen. Ale nařídil to. Proto jsem tady. Chci, abyste dokázali, že je vinen vraždou.“

Sano věděl, že šógunova choť má dobrý důvod si myslet, že Janagisawa je takového podlého zločinu, jakým je vražda dcery jeho vlastního pána, schopen. Právě tak měla všechny důvody k tomu, aby mu přála to nejhorší. A rozhodně nebyla jediná.

„To je naše šance se Janagisawy zbavit!“ vykřikl Masahiro.

„Vaše manželka a váš syn jsou opravdu tak inteligentní, jak jsem slyšela.“ Paní Nobuko se usmála polovinou úst v neznetvořené tváři. „Vědí, že máme shodné zájmy, ctihodný komoří Sano. Nebo jsem měla říci ctihodný vedoucí výstavby?“

„Takže víte, k čemu dnes došlo,“ poznamenal Sano udiveně.

„Ano. Zaměstnávám lidi, kteří mě informují o všem, co se u dvora děje. Vím také, že můj syn prohlásil údajného Janagisawova adoptovaného syna za svého dědice a nástupce, a vy jste přišel o post komořího.“

„To je pravda.“ Sano byl v pokušení chopit se této možnosti přivodit Janagisawův pád. Navzdory své touze po pomstě se ale snažil udržet si chladnou hlavu. „Podívejme se nejprve pozorněji na vaši teorii. Proč by si měl Janagisawa přát smrt šógunovy dcery?“

„Janagisawa si přeje učinit Jošisata vládcem Japonska za každou cenu. Není pravděpodobné, že by můj pán ještě zplodil nějaké potomky.“ Paní Nobuko zřejmě dobře věděla, jak na tom šógun je, přestože jejich manželství bylo jen politickým spojenectvím klanů, nikoli intimním svazkem, a Sano věděl, že si spolu sotva kdy byt' jen promluvili. „Kdyby ale Curuhime žila, mohla porodit syna, který by byl nesporným šógunovým potomkem.“

To byla pravda, jejíž původ nikdo nikdy nezpochybnil.

„Její syn by se stal oporou pro lidi, kteří nevěří, že Jošisato je skutečným Tokugawou, a Janagisawovu vládu si nepřejí,“ pokračovala paní Nobuko. „Pokud by Curuhime měla syna, po šógunově smrti by Janagisawovi nepřátelé rozpoutali proti němu válku v zájmu jejího potomka, a možná by ji vyhráli. A Janagisawa to věděl. Zabil Curuhime, protože představovala možné ohrožení jeho budoucnosti.“

„To je pádný důvod k vraždě,“ souhlasila Reiko. I Sano mu-

ŠÓGUNOVA DCERA

sel kývnout. „A Janagisawa je dostatečně bezohledný, aby byl téhle vraždy schopen.“

„Po celý život byla naprosto zdravá,“ promluvila zase paní Nobuko. „Nezdá se vám divné, že by se nakazila neštovicemi jen několik měsíců poté, co se Jošisato poprvé ukázal u dvora?“

Sano souhlasil, ale nadále hledal slabé stránky této hypotézy. „Mohla to být náhoda.“ Reiko zdráhavě přikývla, ale paní Nobuko pohrdavě zkroutila ústa.

„Jste si jistá, že váš názor není ovlivněn tím, co vám Janagisawa provedl?“ položil otázku Sano. „Netoužíte prostě po jakékoli naději na pomstu?“

„Ano, unesli mě a znásilnili.“ Obličej paní Nobuko se stáhl hněvem při vzpomínce na to, co vytrpěla. „Nemohu dokázat, že to nařídil Janagisawa, ale vím, že to udělal. Nic si nevymýšlím.“

Sano se v duchu ptal, zda ji touha po pomstě nedohnala až tak daleko, že by si vymyslela obvinění z vraždy. Otočil se k její dvorní dámě. „Vy jste paní Nobuko velmi oddána, že ano?“

„To jsem,“ odpověděla hrdě Korika. „Sloužím jí už osmdvacet let.“

„Opravdu jste viděla to prostěradlo potřísněné krví a hnišem?“

V širokém Koričině obličej se objevilo pobouření ze Sanova náznaku, že si celou věc vymyslela.

„Nedokázala by lhát jen proto, aby mi udělala radost,“ namítla popuzeně paní Nobuko.

„Tak dobře,“ ustoupil Sano, přestože pořád nebyl tak docela přesvědčený. „Ale to prostěradlo se tam nutně nemuselo dostat na Janagisawův příkaz. Kdo jiný mohl mít zájem na Curuhimině smrti?“

„Nikdo,“ odsekla rázně paní Nobuko. „Byla to sladká mladá žena, která by nikomu neublížila. Kromě Janagisawy nemohl mít z její smrti prospěch nikdo.“

„A kromě Jošisata,“ doplnil Masahiro.

Sano byl hrdý na jeho bystrost. „Teď, když je Curuhime

mrtvá, už se Jošisato nemusí bát, že porodí syna, který by ho vytlačil z nástupnické linie.“

„Jošisato mohl být spolupachatelem vraždy, ale strůjcem byl Janagisawa,“ trvala na svém paní Nobuko.

„Otče...“ Zdálo se, že Masahiro váhá přijít s teorií, kterou si vůbec není jistý. „I kdyby Janagisawa Curuhime opravdu zabil, a ty bys to dokázal, stejně se mu nemusí nic stát. Šógun přece jasně prohlásil, že teď, když má Jošisata, už by ji k ničemu nepotřeboval. Nebude mu tedy jedno, že byla zavražděna? Potrestá vůbec Janagisawu za to, že ji zabil?“

„Jsi chytrý chlapec, ale neznáš mého manžela tak dobře jako já,“ namítla paní Nobuko. „Curuhime mu skutečně byla lhostejná, ale nebude tolerovat, pokud by někdo ublížil někomu, kdo mu patří.“ Pak se obrátila na Sana. „Vaše matka je toho důkazem.“

Sanovu matku totiž kdysi, během jiné strašlivé katastrofy, velkého požáru Eda, obvinili z vraždy šógunova bratrance. A šógun ji pak téměř odsoudil k smrti, přestože svého příbuzného skoro neznal a nikdy se o něj nezajímal, dokud se po čtyřiceti letech náhle neobjevily jeho kosti. Pouze souhra náhod jí tehdy zachránila život.

„Šógun nedovolí, aby Janagisawovi nebo Jošisatovi prošla bez trestu vražda jeho dcery,“ souhlasil Sano. „Kdyby nabyl přesvědčení, že to udělali, Jošisata by se zřekl a oba je odsoudil k smrti.“

„Takže,“ ozvala se paní Nobuko, „hodláte Curuhiminu smrt vyšetřit, nebo ne?“

Sano měl pocit, jako by se po čtrnácti letech plahočení stále stejným bojištěm, kde válčil s Janagisawou, náhle ocitl na nové stezce. Možná by se mu mohl pomstít, zvítězit nad ním a zajistit budoucnost Japonska bez Jošisata na místě šóguna a Janagisawy coby skutečného vládce. Ale ta stezka byla temná a plná nebezpečí jako džungle o půlnoci.

„Vyšetřování bude nebezpečné, jestli se o něm Janagisawa dozví,“ poznamenal Sano.

„Věřím vám, že si povedete diskrétně,“ ujistila ho paní Nobuko.

ŠÓGUNOVA DCERA

„Jiné moje případy však navzdory vši snaze pronikly na veřejnost. I když si myslíte, že máte výtečné špehy, Janagisawovým se nevyrovnají. Jestli zjistí, že vyšetřuji smrt Curuhime a že podezřelým z její vraždy je právě on, nemilosrdně zasáhne.“

Paní Nobuko překvapeně povytáhla obočí nad zdravým okem. „Domnívala jsem se, že jste jediným mužem v Japonsku, který se nebojí Janagisawovi postavit.“

Sano se zamračil nad jejím náznakem, že je zbabělec, což bylo nejhorsí urážkou, jaké se může samurajovi dostat.

„Já ale nemám strach o sebe,“ ohradil se a pohlédl na Reiko a Masahira. Jeho rodina pro něho měla větší cenu než vlastní život. Ten by klidně dal v sázku, ale jejich životy nikoli.

„Já se nebojím,“ prohlásil Masahiro s odvahou chlapce, který už bojoval v bitvách jako muž, přežil je, aby o nich mohl vyprávět, a domníval se proto, že je nesmrtelný. „Já to chci vyšetřovat. A co ty, matko?“

„Ano, já si to přeji také,“ odpověděla Reiko. „Může to být jediná šance pro vás dva získat zpět vaše postavení a zničit Janagisawu. Až bude pryč, bude snadné se zbavit i Jošisata a zabránit mu v tom, aby se stal šógunem.“ Sano věděl, že v Reičině názoru hraje roli fakt, že mu dnes Janagisawa snížil příjem na polovinu a zdecimoval jeho dvořanstvo. Válku s Janagisawou si nemohl dovolit. Neměli ani dost vojáků na hlídání sídla. Sano viděl, že se Reiko strachuje o Masahira a Akiko. Rukou si svírala břicho vyklenuté těhotenstvím.

„Bude to nebezpečné i pro vás, jestliže Janagisawa zjistí, že jste to vyšetřování vyvolala,“ upozornil Sano paní Nobuko.

„Pro ženu není nic horšího než to, což už mi udělal.“ Ve tváři se jí objevil tragický výraz mučednice. „Můj život je natolik plný utrpení, že ráda budu riskovat smrt za naději, že Janagisawa bude zničen.“

Síla jeho vlastní touhy po pomstě nutila Sana k tomu, aby učinil první krok na této nebezpečné cestě, ale přesto prohlásil: „Důkazy, že Curuhimina smrt byla vraždou, jsou chabé. Ušpiněné prostěradlo, které viděl jen jeden svědek předtím, než

zmizelo, půjde jen těžko připsat Janagisawovi. Vyšetřování nás všechny ohrozí, aniž bychom měli něco podstatného v ruce.“

„Já ale věřím, že to byla vražda. A ty důkazy najdeš.“ Reiko zářily oči důvěrou v manžela.

„Možná ale najdu důkazy, které povedou jinam než k Janagisawovi,“ namítl Sano. „A pokud se tak stane, neobviním Janagisawu, ale skutečného viníka.“

„Znám vaši pověst. Jde vám o pravdu a spravedlnost,“ přikývla paní Nobuko. „Nežádám po vás, abyste činil cokoli proti své cti. Chci znát pravdu o Curuhimině smrti. Chci spravedlnost, i kdyby z toho Janagisawa měl vyjít jako čistá voňavá lilie.“

„Tedy dobrá,“ souhlasil Sano, přestože jí pořád ještě úplně nevěřil. Soudil, že její touha po pomstě ji zaslepuje natolik, že nepokládá vůbec za možné, aby vraždil někdo jiný než Janagisawa. Současně si ovšem uvědomoval, že on sám se rozhodl případ vzít, jakmile slyšel, že za podezřelého označuje Janagisawu. Měl tak další důvod kromě toho, že chce zabránit Jošisatovi získat trůn a že si přeje bezpečí pro svou rodinu. Musí také pomstít své přátele, kterým Janagisawa zničil životy. „S vyšetřováním začnu okamžitě.“

Paní Nobuko vypadala spokojeně, jako by nikdy nepochybovala, že jí Sano vyhoví. Korika se usmála úlevou. „Budete mi poskytovat zprávy o průběhu vyšetřování?“ otázala se paní Nobuko, zatímco se zvedala z podušek.

„Budu,“ slíbil Sano a v duchu se ptal, zda nebude svého rozhodnutí litovat. „Všichni ale mějte na paměti, že vše je třeba udržovat v největší tajnosti.“

Už se ale rozhodl, že se vraha pokusí vypátrat, a couvnout nemohl.

娘

4

První poštovní stanice na Tokaidu, hlavní silnici vedoucí na západ, se nacházela na okraji Eda. Dlouhá fronta cestujících, pěších, na koních, ve volských potazích nebo nesených v nosítkách či v proutěných křeslech se po krůčcích posouvala k malé budově. V jejích čtyřech okénkách se čtyři úředníci každého vyptávali.

„Jméno? Bydliště? Proč přicházíte do Eda?“

Údaje se pak zapisovaly do úředních knih. Další úředníci prohledávali cestující, jejich zavazadla a dopravní prostředky. Hledali ukryté zbraně, tajné zprávy a pašované zboží.

Hirata seděl na koni jako dvacátý v řadě. Tváře i korunku na hlavě měl zarostlé hrubým tmavým strništěm, zmačkaný oděv ušpiněný. Samotnému se mu hnusil pach vlastního potu, moči, oleje na vlasy a nečistěných zubů. Na kůži měl kousance od blech.

Během čtyř měsíců nepřítomnosti v Edu se zdržoval v laciných zájezdních hostincích a tábořil v lesích. Ani si nepamatoval, kdy se naposled vykoupal. Vypadal jako uprchlík, kterým popravdě byl, a cítil se stejně neklidně, podezřívavě a bojácně jako každý jiný člověk na útěku.

Když si prohlížel lidi před sebou, spatřil čtyři nalíčené ženy v křiklavých šatech. Flirtovaly s okolními muži – s rolníky v přidělených volských povozech s dřívím, kamením a střešními taškami, které směly být pouze v majetku vlády, a s vojáky na koních, kteří vozy doprovázeli. Za Hiratou čekali rolníci s ranci, samurajští strážci provázející obchodníky a jejich nosiče se zbožím a pokladnami s penězi. Mezi čekajícími lidmi byli četní uprchlíci buď z vesnic zničených tsunami, nebo přicházející z celého Japonska, aby si jako řemeslníci vydělali na stavební konjunkturu. Edo bylo jako otevřený pytel a lidé se do něho cpali se svými svaly, bohatstvím, ambicemi, nemocemi i neřestmi. Nikoho známého Hirata neviděl, a tak se začal rozhlížet po okolní krajině.

Za poštovní stanicí se zvedaly oblouky mostu, který se právě stavěl přes řeku Nihonbaši. Pracovali na něm tesaři. Přes řeku se šinuly malé čluny, ve kterých převáželi cestující převozníci. V nových stájích si lidé mohli pronajmout stání pro koně. Nosiči zavazadel, nosítek i proutěných křesel čekali v tábořišti na zákazníky, kteří by si je najali. Mezi stany, které sloužily k dočasnému ubytování cestujících, vyrůstaly nové zájezdní hostince. Když Hirata odjížděl z Eda, byla tato oblast v troskách. Byl udiven pokrokem, k jakému zde za tak krátkou dobu došlo, a pokoušel se zjistit, co jiného se ještě změnilo. Zaměřil pozornost na aury milionu obyvatel ve městě, na energii, kterou vyzařují všichni živí lidé. Jeho mystické schopnosti umožňovaly vnímat jedinečnou auru každého člověka, ze které se dá vyčíst jeho osobnost. Hiratovo vědomí vibrovalo a syčelo aurami. Některé patřily lidem, které znal. Aurám vlastní rodiny a rodiny jeho pána, s nimiž v poslední době dobře nevycházel, se však jeho mysl vyhýbala. Nebyl si jistý, jak ho přivítají. Toužil po nich, ale zároveň se toho setkání děsil. Pátral hlavně po určitých aurách, spojených energií tří mužů, před nimiž uprchl z Eda. Nenacházel je, ale to neznamenalo, že nejsou nablízku. Na rozdíl od běžných lidí dokázali svoji auru po libosti nechávat zářit nebo tlumit.

Fronta se posouvala kupředu. Ženy v pestrobarevných šatech se dostaly k okénkům poštovní stanice. „Jsme služky

ŠÓGUNOVA DCERA

a přicházíme hledat práci,“ oznámily úředníkům. Bylo však více než zjevné, že to jsou prostitutky. Úředníci je při prohlédávání osahávali a trousili oplzlé poznámky, ale nechali je jít. Edo prodejné ženštiny potřebovalo, aby byli obchodníci a dělníci spokojeni.

Konečně přišla řada i na Hiratu. Když seskočil před okénkem z koně, poznal samurajského úředníka. Svého hlavního dvořana! „Araj? Co tady děláte?“

„Hirata-san!“ Araj byl setkáním s pánem stejně překvapený. „Já tady pracuju,“ zadržel.

„Co to povídáte?“ vykřikl Hirata, ohromený a zmatený zároveň. Netoužil po tom, aby ho v takto zuboženém stavu spatřil nějaký známý. „Nedostal jste snad před mým odjezdem z města příkaz vést můj detektivní sbor?“

„To ano, ale od té doby se stala spousta věcí.“ Zdálo se, že Araj je jen nerad poslem špatných zpráv. „Šógun se rozlítl, že tady nejste, když vás potřebuje, a sesadil vás. Už nejste jeho *sóšakanem-samou*.“

Hirata byl zděšen, přestože to očekával a věděl, že nic lepšího si nezasluhuje. „Čím tedy jsem?“

„Nadále jste hlavním dvořanem komořího Sana. Tedy... on Sano-san už vlastně není komořím. Teď je jím zase Janagisawa. Přiměl šóguna, aby jmenoval svým nástupcem Jošisata. A kromě Sana degradoval i spoustu dalších lidí.“

„Kdy k tomu došlo?“ vyhrkl vytřeštěný Hirata.

„Dnes.“

„A co je se Sanem?“

„Je vedoucím úřadu výstavby,“ objasnil mu Araj.

„A můj detektivní sbor?“

„Byl rozpuštěn. Přestal jste dostávat plat a nezbyly pro nás žádné peníze, ze kterých bychom mohli žít. Jeden kamarád mi tedy sehnal tohle místo. Další muži takové štěstí neměli. Je sice spousta volných státních míst, protože hodně lidí zahynulo při zemětřesení, ale režim si nemůže dovolit je všechna obsadit. Někteří z vašich mužů pracují jako nádeníci a žijí ve stanových táborech.“

„Proč nezůstali v mém sídle?“

„To vám bylo zabaveno.“

Hiraty se zmocnila panika. „Kde je má žena a děti?“

„Sano-san si je vzal k sobě,“ uklidňoval ho Araj.

Pocitem viny Hiratův strach ze setkání se ženou a se Sanem ještě vzrostl. Midori pravděpodobně zuřila, protože ji a děti připravil o domov. A Hirata nejen zanedbal své povinnosti k Sanovi, ale ještě mu hodil na krk svoji rodinu. Byl v pokušení se otočit a znovu zmizet z města, ale nakonec to neudělal. Musí urovnat a odčinit spoustu věcí a za všechno se omluvit. Nejlepší bude, když začne hned.

„Mrzí mě to,“ obrátil se k Arajovi. „Netušil jsem, že to tak dopadne.“

„Není třeba se omlouvat,“ ujistil jej upřímně Araj.

Hirata viděl, že i když se Arajovi situace ani trochu nezamlouvá, nemá mu to za zlé. Pán si může dělat, co se mu zlíbí, a jeho dvořané to musejí přijímat bez stížností. Takové bylo *bušidó*. A Hirata nyní cítil ještě větší vinu. Araj byl lepší samuraj než on.

„Smím vědět, kde jste byl?“ otázal se Araj.

„Na cestách,“ odpověděl stručně Hirata. Nemohl přece odpovědět: *Prchal jsem před třemi muži, kteří předstírali, že jsou moji přátelé. Zjistil jsem ale, že jsou to zloději a vrazi. Ať jsem se hnul kamkoli, Tabara, Degučí a Kitano vyčénichali moji auru a šli za mnou. Jen stěží se mi dařilo zůstatvat krok před nimi. Bojím se jich, protože jejich bojové schopnosti jsou lepší než moje a vím, že mě dříve nebo později naleznou.*

Araj nechápavě sraštil čelo. „Ale proč jste odjel?“

Ani teď Hirata nemohl odpovědět: *Tabara, Degučí a Kitano mě obelstili a nalákali, abych vstoupil do jejich tajné společnosti. Nechali mě přísahat, že to zachovám v tajnosti. Tvrdili, že posláním toho spolku jsou magické rituály a naplnění kosmického osudu světa. Naše rituály však vyvolávaly ducha válečného pána, který nám slíboval nadpřirozené schopnosti. Cenou, kterou jsme za ně měli zaplatit, bylo zničení jeho nepřitele. A tímto nepřitelem je tokugawský režim. Raději jsem utekl, než bych se s Tabarou, Degučím, Kitanem a duchem dopustil zrady. Trestem za zradu však byla poprava zrádce, jeho rodiny i všech jeho*

ŠÓGUNOVA DCERA

blízkých spolupracovníků. Ale i Tahara, Degučí a Kitano by Hiratu, jeho rodinu i Sana zavraždili, kdyby promluvil nebo se postavil proti nim. Chtěli jej proti jeho vůli přinutit, aby zůstal s nimi.

„Musel jsem vyřídit jisté záležitosti,“ zahučel tedy jen.

Po chvíli trapného mlčení Araj zamumlal: „Omlouvám se za svoji zvědavost.“ Podle pravidel *bušidó* pán nikdy nedlužil svým dvořanům žádné vysvětlení, ale Hirata viděl, že Araje jeho vytáčky urážejí. „Tak dobře,“ vzdychl Araj, „nenecháme další zbytečně čekat.“ Namočil psací štěteček do inkoustu a napsal do své knihy Hiratovo jméno. Vzácné pouto mezi pánem a dvořanem se v té chvíli přetrhlo. „Proč přicházíte do Eda?“

Protože nikde jinde nebudu před Tabarou, Degučím a Kitanem v bezpečí. Už nemá smysl dál utíkat. Nastal čas postavit se čelem důsledkům vlastních činů a napravit vzťahy se svým pánem. „Úřední záležitosti,“ ohlásil Hirata.

Araj zapsal jeho odpověď do knihy a ukázal na bránu postavenou přes silnici, kde si strážci pozorně prohlíželi každého, kdo tudy vcházel do města. „Počkejte ještě. Teď jsem si vzpomněl. Včera se tady na vás ptal nějaký samuraj. Jmenoval se...“ Araj listoval svojí knihou dozadu. „Tahara.“

Hiraty se okamžitě zmocnil takový děs, až pocítil závrat'. Tahara už je tady! Kitano a Degučí tedy nemohou být daleko. „Ano? A říkal ten Tahara něco?“ prohodil Hirata a snažil se, aby to znělo nenuceně, jako by toho muže vůbec neznal.

„Chtěl vědět, kdy jste přijel do Eda. Vyptával se všech úředníků. Řekli jsme mu, že tady nejste.“

Ti muži ale tušili, že se vrátí. Čekají na něho. Bude muset jejich tajnou společnost zrušit a ducha navždy zavřít do podsvětí, aby nemohli uskutečnit své hrozby, ale neměl tušení, jak to udělat. Hirata prošel městskou branou, jako by to byla brána do pekel.

娘

5

Jakmile paní Nobuko a její dvorní dáma odešly z domu, obrátila se Reiko na Sana s Masahirem. „Mohl by to být ten nejdůležitější případ, jaký jsme kdy měli. Kde začneme?“

Sano viděl, jak jí oči jiskří vzrušením. A zase znovu ho to ohromilo. Reiko mu s vyšetřováním zločinů pomáhala už od té doby, co se před čtrnácti lety vzali. Nebyla to žádná běžná manželka, protože byla jediným dítětem jednoho ze dvou policejních soudců a její ovdovělý otec jí poskytl výchovu, jaká je obvykle vyhrazena jen synům. Učila se tedy nejen číst a psát, ale také ji vyučovali v historii, literatuře a aritmetice, a co víc – dostalo se jí i výcviku v bojových uměních. V podstatě vyrůstala v soudní síni a sledovala procesy, které její otec vedl. A Sano pak při svém vyšetřování často těžil z jejího nadání pro detektivní práci. Tentokrát se však bude muset obejít bez její pomoci.

„Nikde nezačneme,“ prohlásil Sano. „Tedy v tvém stavu určitě ne společně.“

„Proč?“ vyhrkla překvapeně Reiko, jako by na své těhotenství úplně zapoměla.

ŠÓGUNOVA DCERA

„Není to bezpečné. Máš být v klidu,“ odpověděl Sano.

„Má pravdu, matko,“ podpořil otce Masahiro. „Ty teď nemůžeš chodit ven.“

„Jsi ještě dítě. Nenechám si od tebe přikazovat, co mám dělat,“ protestovala Reiko.

Sano se usmál, napůl pobaveně a napůl starostlivě. „Naše dítě je ale už natolik dospělé, aby vědělo, co je pro tebe dobré. Měla bys ho poslechnout.“ Bylo sice pěkné mít na své straně dalšího muže, ale poslední věc, kterou si Sano přál, byly rodinné neshody.

„Ale bude třeba vyslechnout některé ženy.“ Reičiny detektivní přednosti spočívaly mimo jiné v tom, že dokázala z žen vytáhnout mnoho věcí, které by před mužem zatajily. Měla též přístup do jejich soukromého světa, a dokázala tak nalézat stopy, které by jinak zůstaly před Sanem ukryty.

Sano se při jejím náznaku, že si snad s případem nedokáže sám poradit, naježil. „Já to zvládnu.“

„Neměl jsi začít se svou novou prací hlavního vedoucího výstavby?“

„Ano, měl.“ Sano se snažil skrýt obavy z této nové odpovědnosti. „Ale na to, abych vyšetřil, co je na obvinění paní Nobuko pravdy, si čas udělám.“

„Já můžu pátrat po stopách,“ hlásil se Masahiro dychtivě. „Pážata mohou chodit kamkoli a nikdo si jich nevšímá.“

„Tak dobře,“ souhlasil Sano. Byl rád, že jeho syn si na svém sesazení našel i nějakou výhodu. Ale Masahirovi, přestože byl velice inteligentní, bylo teprve dvanáct. Sano od něho nesmí mnoho očekávat, přestože v těžkých časech si v minulosti vedl působivě.

Stejně pochybnosti se zračily v očích jeho ženy. Rozhodně si nepřála, aby se Masahiro dostával do situací, na které dítě nestačí. „Kdo jiný by ti ještě mohl pomoci?“

Nemělo smysl skrývat pravdu. „Moji bývalí spojenci by možná byli ochotni pomoci, ale kdybych je zapojil do vyšetřování, bylo by těžší ho udržet v tajnosti.“ Když ale spatřil ustarané tváře své ženy a syna, chtěl je něčím potěšit. „Ještě pořád

mám ale detektiva Marumeho.“ Marume sloužil v Hiratově nepřítomnosti jako Sanův hlavní dvořan. „S ním a s Masahirem ten případ zvládneme.“

Masahiro přikývl, nesmírně potěšen tím, že ho berou jako sobě rovného. Reiko si rozčileně mnula ruce. Nechtěla být z celé záležitosti úplně vyřazena. „Já ale můžu pomáhat, aniž bych opustila dům.“

„Jak bys to chtěla zařídit?“ tázal se Sano skepticky.

„Budu vyslýchat svědky. Ti můžou přijít sem.“

„Pokud to budou ženy, tak ano. Ale i tak by to mohlo být nebezpečné. Není vždy snadné poznat rozdíl mezi svědkem a vrahem. A už předtím tě ženy několikrát napadly.“

„Pořád ještě ti zůstalo dost vojáků na to, aby mě mohli chránit.“ Reiko chytila Sana za paži. „Nemůžu přece jen nečinně sedět, zatímco se Janagisawa a jeho syn chystají vládnout Japonsku a v sázce je nejen budoucnost, ale i život naší rodiny!“

Už předtím mu Reiko pomohla vyřešit důležité případy. Tentokrát si ale Sano nedovedl představit, v čem by mu mohla prospět. „Tak dobře,“ souhlasil přesto nakonec neochotně, ačkoli ani dost málo netoužil vystavovat manželku a nenarozené dítě sebemenšímu nebezpečí. „Ale musíš mi slíbit, že tento dům opravdu neopustíš. Svědkové musejí chodit sem. A moji vojáci budou poblíž pokaždé, když budeš někoho vyslýchat.“

Reiko ho odměnila zářivým úsměvem. „Slibuji.“

Taeko seděla u stěny z latí a papíru v chodbě před přijímacím pokojem. Šógunova manželka a její dvorní dáma už před chvílí odešly. Taeko poslouchala, o čem Sano, Reiko a Masahiro hovoří, a listovala v sešitku, který si vyrobila z malých listů rýžového papíru svázaných černou stužkou. Na stránkách byly její obrázky kotěte, borovice a třešňových květů. Nepodobaly se svým předlohám ani nebyly tak dobré jako obrazy, které viděla v duchu. Taeko si přála, aby dokázala malovat jako opravdoví umělci. Ale matka jí řekla, že na lekce kreslení, na které docházel její bratr, ona chodit nebude.

Taeko nechápala význam všeho, co slyšela, ale pochopila, že

ŠÓGUNOVA DCERA

Janagisawa zavraždil šógunovu dceru. Janagisawa byl zlý člověk, který neustále působil problémy Masahirově rodině. Porozuměla tomu, že Masahiro a jeho otec se dostali do hrozných potíží a vybědnou z nich pouze tak, že Janagisawu z vraždy šógunovy dcery usvědčí. Zdálo se jí, že se začínají dít zajímavé věci.

Z pokoje vyběhl Masahiro. Taeko cítila, jak jí srdce začíná zpívat a tančit. Usmívala se. Kam její paměť sahala, vždycky měla Masahira raději než kohokoli jiného.

„Masahiro!“ vykřikla a zastrčila si sešit pod šerpu.

Zastavil se a otočil. „Co chceš?“

Taeko se náhle začala stydět, přestože ho znala po celý život. Byl tak vysoký, silný a hezký. „Kam jdeš?“

„Budu něco vyšetřovat.“

Taeko vstala. „Můžu jít s tebou?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Jsi moc malá a navíc jsi holka,“ odsekl Masahiro bez obalu.

Taeko dobře věděla, že Masahiro k ní necítí totéž, co ona k němu. Pro něho byla něco jako jeho malá sestra – se kterou si hrál, když se mu chtělo, a která ho otravovala, když neměl na hraní chuť. Uražená tímto potvrzením nepříjemné skutečnosti se od něho odvrátila.

„Co se děje?“ zeptal se Masahiro, netrpělivě, ale s účastí. Taeko jen zavrtěla hlavou. Kdyby se pokusila něco říct, rozplakala by se a on by měl dojem, že je ještě mladší než ve skutečnosti.

„Jsi nešťastná, protože tě nevezmu s sebou?“ dotazoval se Masahiro, protože vytušil, že ji to ranilo. „Ale tam, kam jdu, to může být nebezpečné. Proč si tolik přeješ tam jít taky?“

Taeko ale nemohla přiznat, že by prostě chtěla být s ním, podílet se na všem, co dělá, protože ho má ráda. „Chci pomáhat,“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

Masahiro se rozesmál. Byl to kamarádský smích, ale Taeko se příkrčila studem. „To ale není nic, na co bys stačila. Uděláš lépe, když zůstaneš doma.“